

BIÊN GIỚI

Chiều xuống ngại ngừng, đêm chẳng vội
Đường xa, thân mỗi tiếc ngày trôi
Rừng hoang ngại gió im thừa tiếng
Cửa ải buồn hiu tựa cửa đời

Người bỏ quê hương lại xó nhà
Gói từng kỷ niệm gửi tình xa
Lang thang phố chợ, miền quan ngoại
Xúng xính xiêm y, áo rũ tà

Cũng lá cờ bay gợn bóng điều
Mà lòng tơ nhện rối lẩn thêu
Bên kia đất khách, đường xa lác
Bến trạm dừng đây, lạ lắm chiều

Dốc núi vờn xa quyện dấu sương
Chim về như một ánh vô thường
Bỏ trời ớn lạnh, chiều trăng trở
« Vọng mỹ nhân hề thiên nhất phương ! »

CAO VỊ KHANH